

Гийом Мюсо

СЕНТЪРЪЛ ПАРК

София, 2014

Преводът е направен по изданието:

GUILLAUME MUSSO

CENTRAL PARK

XO Éditions

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© XO Éditions, 2014

© Георги Цанков, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-541-6

ГИЙОМ МЮСО

СЕНТЪЛ ПАРК

Превод от френски

Георги Цанков

Редактор

Зоя Захариева-Цанкова

Съдържание

Първа част Приковани един към друг / 9

1. Алис	11
2. Габриел	17
3. Сентръл Парк Уест	23
4. Приковани един към друг	29
5. Ред Хук	45
6. Китайският квартал.....	61
7. Провалът	81

Втора част Паметта на болката / 87

8. Паметта на болката.....	89
9. Парк „Ривърсайд“	113
10. Отпечатъци	117
11. Малкият Египет	125
12. Фрий джаз	137
13. Барът с наргилетата.....	141
14. Двама души	147
15. Para bellum.....	153

Трета част
Кръв и ярост / 167

16. Дирята на убиеца.....	169
17. Хитрините на дявола	183
18. Ъперкът.....	191
19. Сред живите	197
20. В къщата	209
21. Седефеният воал	219
22. Вон	227

Четвърта част
Разшитата жена / 235

23. Действаш или умираш	237
24. Глава нула	259
25. Малко преди	267
26. Огледалата	275
27. Бели сенки	283
28. Сърце за двама	289
Ще има... ..	293
Благодаря.....	297

*Нещата, които ви се изплъзват,
са по-значими от нещата, които
притежавате.
Съмърсет Моъм*

Първа част

Приковани един към друг

Алис

*Вярвам, че във всеки от нас
живее друг човек – непознат
човек, заговорник.
Стивън Кинг¹*

Най-напред бе силният и рязък полъх на вятъра, който по-мита едно лице.

Лекото шумолене на листака. Отдалеченият ромон на поток. Ненатрапчивото писукане на птиците. Първите лъчи на слънцето, които отгатваме през воала на все още притворени клепачи.

След това пращането на клоните. Мирисът на влажна земя. Както и на разлагащи се листа. Дървесният могъщ аромат на сивите лишеи.

По-далече, неопределено, като в сън: неблагоприятно бучене.

АЛИС ШЕФЕР ТРУДНО ОТВОРИ очи. Светлината на раждащия се ден я ослепяваше, розовата утрин боядисваше дрехите ѝ. Плувала в ледена пот, тя възнеше от студ. Гърлото ѝ беше пресъхнало, а в устата усещаше силен вкус на пепел. Ставите я боляха, ръцете и краката ѝ бяха обездвижени, а съзнанието ѝ – притъпено.

¹ От новелата на Стивън Кинг „1922“ в сборника „Зъл мрак, угаснали звезди“, превод Адриан Лазаровски, ИК „Плеяда“, 2011 г., с. 9. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Когато се изправи осъзна, че лежи върху грубо издялана пейка от необработено дърво. Смаяна откри, че масивно и яко мъжко тяло тежеше сгърчено върху хълбока ѝ.

Алис сподави вика си и сърдечният ѝ ритъм рязко се забърза. Опита се да се освободи, прекатури се на земята, но веднага се върна в предишното си положение. Установи, че дясната ѝ ръка беше прикована с белезници към лявата китка на непознатия. Тя се опита да се отдръпне, но мъжът остана неподвижен.

По дяволите!

Сърцето ѝ биеше силно в гърдите. Хвърли поглед към часовника си: циферблатът на стария ѝ „Патек“ беше издраскан, но механизмът функционираше и датчикът показваше вторник, 8 октомври, 8 часа.

По дяволите! Къде съм? – запита се тя, като избърса с ръкав потта от челото си.

Огледа се наоколо, за да оцени положението. Беше на сред позлатена от есента гора – свежо подлесие, богато на различна растителност. Дива и спотаена поляна, заобиколена от дъбове, шубраци и от скалисти издатъци. Нямаше никого наоколо и предвид обстоятелствата така несъмнено беше за предпочитане.

Алис повдигна поглед. Светлината беше красива, нежна, почти нереална. Лъчите преминаваха през короната на огромен и сияещ бряст, чиито корени се провираха под килим от влажни листа.

Гората на замъка Рамбуие? Фонтенбло? Венсенският лес? – опита се да познае мислено.

Импresiонистична картина като от пощенска картичка, чиято ведрина контрастираше с бруталността на това сюрреалистично събуждане до непознат.

Наведе се внимателно напред, за да разгледа по-добре лицето му. Беше на мъж между трийсет и пет и четиридесет години, с разрошени кестеняви коси и набола брада.

Труп?

Клекна и постави три пръста на врата му, вдясно от адамовата ябълка. Пулсът, който усети, когато натисна сънната

артерия, я успокои. Човекът беше в безсъзнание, но не и мъртъв. Тя го разгледа по-продължително. Познаваше ли го? Негодник, когото е опандизила? Приятел от детството, когото не може да разпознае? Не, чертите му не ѝ говореха абсолютно нищо.

Алис отхвърли няколко руси къдри, паднали пред очите ѝ, а след това насочи поглед към металическите белезници, които я свързваха с този индивид. Бяха стандартен модел с двойно подсигуряване, използвани от много полицейски служби и частни охранители по света. Беше дори напълно възможно това да са *собствените ѝ* белезници. Алис бръкна в джоба на джинсите си, с надеждата да открие там ключа.

Нямаше го. Затова пък усети пистолет, пхнат във вътрешния джоб на коженото ѝ яке. Очаквайки да намери служебното си оръжие, тя с облекчение хвана дръжката. Но това не беше Зиг Зауер, използван от ченгетата от криминалната бригада. Беше „Глок 22“ с рама от специален удароустойчив полимер, чийто произход тя не можеше да установи. Опита се да провери пълнителя, но беше трудно с прикована ръка. Все пак успя – с цената на акробатични извивания на тялото, – като внимаваше да не събуди непознатия. Видимо, липсваше един куршум. Оглеждайки пистолета, установи, че дръжката беше изцапана със засъхнала кръв. Тя разтвори докрай якето и се увери, че следи от кръвта бяха изцапали от двете страни блузата ѝ.

Дявол да го вземе! Какви съм ги вършила?

Алис разтърка клепачите си със свободната ръка. Остра мигрена се спускаше към слепоочията ѝ, сякаш невидимо менгеме стягаше черепа ѝ. Пое дълбоко въздух, за да прогони страха и се опита да възстанови спомените си.

Вчера вечерта излезе да празнува с три приятелки по „Шан-з-Елизе“. Пи много, като не броеше чашите в коктейлните барове: „Лунна светлина“, „Тринайсетия етаж“, „Лондондери“... Четирите жени се разделиха към полунощ. Тя сама отиде до колата си, оставена на подземния паркинг на авеню „Франклин Рузвелт“, а след това...

Черна дупка. Памучна лента забуваше съзнанието ѝ. Мозъкът ѝ беше като изпразнен. Паметта ѝ беше парализирана, замръзнала, блокирана върху този последен образ.

Хайде, направи усилие, по дяволите! Какво се случи после?

Тя ясно си спомняше как плаща на автоматичната каса на паркинга, после слиза по стълбите към третия подземен етаж. Беше пила прекалено много, нямаше спор. Залитайки се добра до малкото си ауди, отключи вратата, настани се на седалката и...

Нищо повече.

Опита да се концентрира, но сякаш тухлен зид възпираше достъпа до спомените ѝ. Адрианов вал¹ беше издигнат пред способността ѝ да размишлява, истинска китайска стена препречваше пътя на напразните ѝ опити.

Преглътна слюнката си. Равнището на паниката ѝ се покачи. Гората, кръвта върху блузата, оръжието, което не беше нейното... И дума не можеше да става за обикновен махмурлук след празнична вечер. Тъй като не беше в състояние да си спомни как се е озовала тук, несъмнено някой я беше дрогирал. Някой мръсник може би беше сипал гамахидроксибутират² в чашата ѝ! Това беше напълно възможно: като полицай в последните години се беше сблъквала с няколко случая, при които тази дрога се използваше при изнасилване. Тя подреди тази идея в един тъгъл на главата си и се зае да изпразва джобовете си: портфейлът ѝ и полицейската ѝ карта бяха изчезнали.

¹ Адриановият вал е римско отбранително съоръжение, което се намира в Северна Англия, край границата ѝ с Шотландия; строежът започва през 122 г. при император Адриан, дължината е 118 км, а височината – 3 метра.

² Гамахидроксибутират е излязъл от употреба операционен анестетик, който в ниски дози води до отпускане, успокояване и лека еуфория, а високите дози предизвикват гадене, схващане на мускулите, припадък, колабиране и кома; смесването му с алкохол е много опасно; използва се масово от тийнейджъри и бодибилдъри.

Нямаше в себе си нито документи, нито пари, нито мобилен телефон.

Към страха се прибави отчаянието.

Изпраща клон, из храстите излетя облак синигерчета. Няколко ръждивожълти листа се понесоха във въздуха и леко докоснаха лицето на Алис. С помощта на лявата си ръка (и задържайки с брадичка горната част на дрехата) тя вдигна ципа на якето. Тогава забеляза във вдлъбнатината на дланта си нещо бледо записано с химикалка; поредица от цифри, драснати със замах, като пищов за преписване на изпит, почти изтрил се:

2125558900

Какви са тези цифри? Тя ли ги беше написала? *Възможно е, но не е сигурно...* – реши, докато гледаше почерка.

За кратко затвори очи, объркана и ужасена.

Не можеше да остане спокойна. Очевидно, много значимо събитие се беше случило тази нощ. Но щом нямаше никакъв спомен от този епизод, мъжът, към който беше прикована, бързо щеше да освежи паметта ѝ. Или поне искрено се надяваше да е така.

Приятел или враг?

Без да знае отговора, тя постави пълнителя в пистолета и го зареди. Със свободната си ръка насочи оръжието към непознатия, а след това го разтърси грубо.

– Ей! Ще се събудиш ли?

Човекът трудно се поддаде на вика ѝ.

– Раздвижете се, приятелю! – побутна го тя по рамото.

Той примигна и се прозина, преди с мъка да се размърда. Бе изумен, отваряйки клепачи, да видя дулото на пистолет на няколко сантиметра от слепоочието си.

Облещено изглежда Алис, след това заобръща глава на всички страни, откривайки смаян горския пейзаж.

След няколко секунди вцепенение преглътна слюнката си, после отвори уста, за да попита на английски:

– Но коя сте вие, Господи? Какво правим тук?

Габриел

*Всеки от нас носи в себе си
тревожен странник.*

Братя Грим

Непознатият проговори със силен американски акцент, почти напълно заваляйки р-тата.

– Къде сме, по дяволите? – настоятелно запита той, смръщвайки вежди.

Алис стисна здраво пръсти около дръжката на пистолета.

– Мисля, че вие ще ми кажете! – отговори тя на английски, като приближи глока до слепоочието му.

– Съгласна ли сте да се успокоим? – попита той и вдигна ръце. – Махнете оръжието; тия джунджурии са опасни...

Все още сънен, посочи с брадичка закопчаната си с белезници ръка.

– Защо сте ми сложили това? Какво сторих този път? Да не съм се бил? Или съм бил пиян на публично място?

– Не съм ви приковала аз – отбеляза тя.

Алис го разгледа: той носеше тъмни джинси, кецове „Конвърс“, синя измачкана риза и вталено сако. Очите му, светли и привлекателни, бяха със сини кръгове от умората.

– Никак не е топло – оплака се той и присви врата си към раменете.

Сведе поглед към китката си, за да види колко е часът, но часовникът му го нямаше там.

– Гадост... Колко е часът?

– Осем сутринта.

Гийом
Мюсо

Доколкото можа, пребърка джобовете си, преди да се разбунтува:

– Но вие сте ми свили всичко! Мангизите, портфейла, телефона....

– Нищо не съм ви откраднала – успокой го Алис. – И мен са ме пребъркали.

– Имам ужасна цицина – констатира той, като докосна задната част на черепа си със свободната ръка. – Разбира се, и това не сте извършили вие, нали? – изрече, без да очаква отговор.

Той я разгледа с крайчеца на очите си: облечена с прилепнали джинси и кожено яке, от което излизаха ръкавите на опръскана с кръв блуза, Алис беше стройна блондинка на трийсетина години. Носеше косата си на кок, който аха-аха да се развърже. Лицето ѝ беше сурово, но хармонично – високи скули, фин нос, прозрачен тен, – а очите ѝ, позлатени от медените отражения на есенните листа, блестяха силно.

Внезапна болка прекъсна съзерцанието му: усещане за изгорено премина през предната част на ръката му.

– Какво става пък сега? – въздъхна тя.

– Боли ме – направи гримаса той. – Като рана...

Заради белезниците Габриел не можа да свали самото си или да повдигне ръкава на ризата, но, извивайки се, успя да види нещо като бандаж, което пристягаше ръката му. Наскоро поставена превръзка, през която се промъкваше тънка струя кръв и се стичаше към юмрука му.

– Добре, стига дивотии! – ядоса се той. – Къде сме? В Уиклоу ли?

Младата жена разтърси глава.

– Уиклоу? Къде е това?

– Гора на юг – въздъхна той.

– На юг от къде? – попита тя.

– Подигравате ли се с мен? На юг от Дъблин!

Тя го погледна с оцъклени очи.

– Наистина ли мислите, че се намираме в Ирландия?

Той пак въздъхна.

– Че къде другаде може да сме?

– Предполагам във Франция. Близо до Париж. Бих казала в гората на замъка „Рамбуйе“ или...

– Стига сте бълнували! – прекъсна я той. – И коя сте вие всъщност?

– Девойка с патлак, която задава въпросите.

Той се опита да я предизвика с поглед, но усети, че ситуацията му се изплъзва от ръцете. Настъпи мълчание.

– Казвам се Алис Шефер, капитан в полицията съм, в криминалната бригада в Париж. Прекарах вечерта с приятелки на „Шан-з-Елизе“. Не зная къде сме и как сме се озовали тук, приковани един към друг. И нямам никаква представа кой сте вие. Сега е ваш ред.

След няколко секунди колебание, непознатият реши да се представи.

– аз съм американец. Името ми е Габриел Кийн и съм джазов пианист. Обикновено живея в Лос Анджелис, но често съм на път заради концертите.

– Какъв е последният ви спомен? – подкани го тя.

Габриел сбърчи вежди и затвори очи, за да се концентрира по-добре.

– Така... Вчера вечерта, заедно с басиста и саксофониста ми свирихме в „Браун Шугър“, джаз клуб в Темпъл Бар, културния квартал на Дъблин.

В Дъблин... Този тип е откачен!

– След концерта се настаних на бара и може би малко прекалих с всичката куба либре¹ – продължи Габриел и отвори клепачи.

– А после?

– После...

Лицето му се сгърчи и той си прехапа устните. Видимо му беше трудно да си спомни за края на вечерта.

¹ „Куба либре“ е коктейл, съдържащ бял ром, кока-кола и лимонов сок или парченца лайм, един от най-популярните коктейли в света.

– Чуйте, не зная нищо повече. Мисля, че се сдърпах с някакъв тип, който не харесваше музиката ми, след това свалях няколко мацки, но бях прекалено мотан, за да чукам която и да е от тях.

– Прекрасно. Наистина много елегантно.

Той отвърна на упрека с пренебрежителен жест и стана от пейката, принуждавайки Алис да стори същото. С рязко движение на ръката си тя го накара отново да седне.

– Напуснах клуба преди полунощ – заяви той. – Едва се държах прав. Потърсих такси на „Астън Куей“. След няколко минути една кола спря и...

– И какво?

– Не знам нищо повече – призна си той. – Навярно съм дал адреса на своя хотел и съм се свлякъл на седалката.

– А после?

– Казах ви, нищо не знам!

Алис насочи надолу оръжието си и остана безмълвна няколко секунди, колкото да осъзнае лошите новини. Явно този тип нямаше да ѝ помогне да си изясни положението. Напротив.

– Нали осъзнавате, че всичко, което току-що ми разказахте, е глупава басня? – подхвана тя отново, въздишайки.

– Но защо?

– Ами защото се намираме във Франция!

Габриел измери с поглед гората, която се издигаше около тях: дивата растителност, буйните шубраци, скалистите повърхности, покрити с бръшлян, позлатения свод, оформен от есенните листа. Погледът му се плъзна нагоре по оголения дънер на гигантски бряст и съзря две катерички, които бързо се катереха и преминаваха от клон на клон в преследване на син дрозд.

– Готов съм да заложа ризата си, че не сме във Франция – рече той и си почеса главата.

– Във всеки случай има само един начин да разберем – ядоса се Алис, която отново насочи пистолета си и го накара да стане от пейката.

Те напуснаха полянката и поеха сред растителността, състояща се от гъсти храсти и кичести дървета. Приковани един към друг, преминаха прерязаното от долини подлесие, следвайки издигащия се нагоре път, после слязоха по склон, като се подпираха на скалистите повърхности. Бяха им необходими десетина минути, за да се измъкнат от този горски лабиринт; прескачаха малки потоци и се лутаха из множество лъкатушещи пътеки. Накрая стигнаха до тясна асфалтирана алея, обкръжена от дървета, които създаваха естествена растителна арка над главите им. Колкото повече напредваха по алеята, толкова повече се долавяха шумовете на цивилизацията.

Познато бучене: надигащият се тътен на града...

Обзета от странно предчувствие, Алис отведе Габриел към слънчев процеп сред листака. Те се придвижваха напред из голото място, пробиха си път до нещо, което приличаше на тревистия бряг на езеро.

Тогава го видяха.

Чугунен мост, силно дъгообразен, който се простираше над водната повърхност.

Дълъг мост с кремав цвят, украсен с арабески и деликатно декориран с вази с цветя.

Познато място за преминаване, показано в стотици филми.

Боу Бридж.

Те не бяха в Париж. Нито в Дъблин.

Намираха се в Ню Йорк.

В Сентръл Парк.

Сентръл Парк Уест

*Копнеем за истина, а съзираме в себе
си само неувереност.*

Блез Паскал¹

– **Б**оже Господи! – изрече Габриел, а изумлението се изписа на лицето на Алис. Макар че действителността трудно можеше да бъде преглътната, вече нямаше никакво съмнение. Бяха се събудили в сърцето на „Рембъл“, най-дивото място в Сентръл Парк. Истинска гора от петнайсет хектара, която се простираше на север от езерото.

Сърцата им биеха в съзвучие, блъскаха като луди в гърдите им. Приближавайки се към брега, те стигнаха до оживена алея, типична за кипежа в парка в ранната утрин. Почитателите на джогинга хармонично съжителстваха с велосипедистите, с упражняващите тай дзи² и с посетители, дошли просто да разходят кучетата си. Така характерната за града звукова вселена сякаш внезапно експлодира в ушите им: шумовете от уличното движение, клаксоните, сирените на пожарникарите и на полицията.

– Побъркващо е – промълви Алис.

¹ Вж. Блез Паскал, „Мисли“, превод от френски Лилия Сталева и Анна Сталева, ИК „Наука и изкуство“, 1978 г., с. 196.

² Тай дзи е древнокитайско учение, което се определя като подвижна медитация.

Дестабилизирана, младата жена се опита да помисли. Искаше да се убеди, че двамата с Габриел бяха препили предишната вечер, та дори бяха забравили напълно какви са ги вършили през нощта. Но беше немислимо да са ги натоварили на самолет против волята им. Тя често беше идвала на почивка в Ню Йорк със Сеймур, нейния колега и най-добър приятел. Знаеше, че полетът Париж-Ню Йорк трае малко повече от осем часа, но като имаше предвид часовата разлика, разминаването се стопяваше до два часа. Когато пътуваха заедно, Сеймур обикновено вземаше полета в 8:30 ч. от летище „Шарл дьо Гол“ и пристигаше в Ню Йорк в 10:30. Също така тя отбеляза мислено, че последният самолет за далечна дестинация напускаше Париж в 20 часа. А вчера вечерта, в 20 часа тя все още беше в Париж. Значи двамата с Габриел са пътували с частен полет. Ако приемеше, че са я качили в самолет в Париж в 2 часа през нощта, тя би пристигнала в Ню Йорк в 4 часа местно време. Достатъчно, за да се събуди в Сентръл Парк в 8 часа. На теория това не беше невъзможно. В действителност нещата бяха съвсем различни. Дори на борда на частен самолет, административните формалности за влизане в Съединените щати бяха дълги и сложни. Ясно беше, че събитията не се връзваха.

– *Oups, sorry!*

Младеж с ролери ги блъсна. Извинявайки се, той хвърли слясан и подозрителен поглед към белезниците.

Сигнал за тревога се появи в главата на Алис.

– Не можем да останем така, бездейни, пред очите на запачите – загрижи се тя. – Ченгетата ще ни се нахвърлят след минута.

– Какво предлагате?

– Хванете ме за ръка, бързо!

– Какво?

– Хванете ме за ръка, сякаш сме влюбена двойка и преминаваме по моста! – подкани го тя.

Той се подчини и двамата минаха по Боу Бридж. Въздухът беше чист и сух. В безоблачното небе на заден план се отразя-

ваха силуетите на внушителните сгради в Сентръл Парк Уест: двете кули близнаци на Сан Ремо, митичната фасада на Дакота¹, апартаментите артдеко в огромната жилищна кооперация „Мажестик“.

– Във всеки случай, трябва да се свържем с властите – подхвана Габриел, като продължаваше да върви.

– Точно така, да се хвърлим в лапите на вълка!

Той контраатакува:

– Вслушайте се в гласа на разума, малката...

– Наречете ме още веднъж така и ще ви удуша с белезници-те! Ще ви стискам врата, докато изпуснете последния си дъх. Ще се убедите: мъртвият говори много по-малко глупости.

Той се направи, че не чу заплахата.

– Тъй като сте францужойка, идете поне да потърсите съвет в своето посолство!

– Не преди да съм разбрала какво точно се е случило през миналата нощ.

– Не разчитайте на мен да играя ролята на беглец. Щом излезем от парка, ще изтичам в първия полицейски участък, за да разкажа какво ни се е случило.

– Или сте глупак, или нарочно говорите така. Ако не сте забелязали, ние сме приковани с *белезници*, приятелю! Неразделни, неотделими, свързани по силата на нещата! Следователно докато не намерим начин да свалим веригите си, ще правите това, което ви кажа.

Боу Бридж осигуряваше плавен преход между дивата растителност и добре поддържаните градини на юг от езерото. Когато стигнаха до края на моста, те поеха по пътя, който вървеше покрай водната площ до гранитния свод на фонтана в Чери Хил.

Габриел настоя:

¹ На ъгъла на 72 улица и Сентръл Парк Уест в Манхатън се намира една от най-известните сгради в Ню Йорк, където между 1972 и 1980 г. са живели Джон Ленън и Йоко Оно; на излизане от сградата Ленън е застрелян.

– Защо отказвате да ме придружите при ченгетата?

– Защото, представете си, познавам полицията.

Джазменът се разбунтува:

– Но с какво право ме замесвате в плановете си?

– Как така, *моите* плановете? Може да съм попаднала сред лайната, но вие сте затънал заедно с мен до гушата.

– Не, защото аз нямам за какво да се упреквам!

– А, така ли? И как си позволявате да бъдете толкова сигурен? Струва ми се, че вие също не помните нищо от последната си нощ...

Репликата сякаш дестабилизира Габриел.

– Значи нямате доверие в мен?

– Никак. Вашата история за бара в Дъблин е съшита с бели конци, Кийн.

– Не повече от вашата история за прекарването на „Шанз-Елизе“! И освен това ръцете ви са целите в кръв. Имате патлак в джоба и...

Тя го прекъсна:

– В това отношение сте прав. Аз имам патлак, така че ще млъкнете и ще правите точно това, което ви кажа, окей?

Той присви рамене и въздъхна раздразнено.

Преглъщайки, Алис усети нещо като горене зад гръдната кост, сякаш стоманена слюнка премина през хранопровода ѝ. Стрес. Умора. Страх.

Как да се измъкне от тази бъркотия?

Опита се да събере мислите си. Във Франция беше ранен следобед. Щом не се появи в службата сутринта, хората от нейната разследваща група ще се обезпокоят. Сеймур сигурно ще се опита да се чуе с нея по джиесема. С него трябваше да се свърже най-напред, него трябваше да помоли да разследва случая. В главата ѝ се появи план за действие: 1) да се проследи какво са заснели охранителните камери на паркинга на „Франклин Рузвелт“, 2) да бъдат проверени всички частни самолети, излетели от Париж след полунощ в посока към САЩ, 3) да бъде намерено мястото, където е било оставено нейното ауди, 4) да се провери самоличността на

този Габриел Кийн, както и достоверността на заявленията му...

Перспективата на това разследване малко я разведри. Отдавна адреналинът, който ѝ предоставяше професията, беше нейното основно гориво. Истински наркотик, който в миналото беше съсипал живота ѝ; днес ѝ даваше единственото добро основание да става сутрин.

Тя вдиша дълбоко чистия въздух на Сентръл Парк.

Успокоена при мисълта, че полицаят в нея взема връх, започна да подготвя метод за разследване: под нейно ръководство, Сеймур ще действа във Франция, а тя паралелно ще проверява нещата на място.

Все така хванати за ръка, Алис и Габриел, без да се бавят навлязоха в триъгълната градинка на Струубери Фийлдс, откъдето можеха да напуснат парка на запад. Полицайката крадешком поглеждаше към музиканта. Непременнно трябва да разбере кой всъщност е този мъж. Дали тя самата му беше сложила бележниците? Ако беше така, по каква причина?

На свой ред, той я погледна предизвикателно.

– Добре, в такъв случай, какво предлагате?

Тя му отговори с въпрос:

– Имате ли познати в този град?

– Да, имам дори много добър приятел, саксофониста Кени Форест, но не случихме: сега той е на турне в Токио.

Тя формулира въпроса си по друг начин:

– Значи не ви е известно място, където можем да намерим инструменти, за да се освободим от бележниците, да се преоблечем и да вземем душ?

– Не – призна той. – А на вас?

– Нали ви казах, че живея в Париж!

– „Нали ви казах, че живея в Париж“ – позволи си да я имитира той, като се опитваше да се държи наперено. – Чуйте, не виждам как можем да минем, без да отидем в полицията: нямаме мангизи, нито дрехи за смяна, по никакъв начин не сме в състояние да докажем кои сме...